

[Breckmann]

vardnåse i juli måned for kommunistpartiet afslørede at Sovjets disinformationskampagne har kostet russeren siden 1970.

Men mærkeligt nok ser vi ikke spor af flovhed eller undskyldninger i vores socialisters adfærd efter socialismens sammenbrud i Øst. De bagatelliserede truslen om torturen og massegravene, om kristenforfølgelsen, om psykiatrisk behandling af politiske afvigere og koncentrationslejrene, mens de stod på. Men vi får stadig væk ikke et eneste ymt om de venstreorienteredes anger over den fattigdom, sult og død, der kendetegner socialismens mest udprægede og gennemførte forsøgslande. Den nævenyttige frækhed og den obsternasige selvretfærdighed, der gennemsyrrer Vestens socialistiske ideologer, er stadig væk forbløffende. I stedet for at vende klassekampens historiske tidsalder ryggen i væmmelse over de titals millioner ofre, denne utopiske galskab har kostet, på samme måde som vi vendte fascismen og hele dens væsen ryggen i 1944, bider vore socialister hovedet af al skam. Men i modsætning til dem, der havde forbrudt og fordummet sig for 1945, sidder vor tids socialister stadig væk på alle ledende poster i monopolmedierne, i administrationen og på læreanstalterne. Disse selvretfærdige kollektivist har gjort Gorbatsjov til en Sct. Michael, fordi han anses for socialismens Messias, socialismens frelser og reformator. Men vi må ikke glemme, at denne sovjetiske leder indfører ikke demokrati i Sovjet af overbevisning, men han er tvunget til at tigge penge i Vest for at undgå Sovjets totale sammenbrud og prøver med mindst mulige tab og afgivelse af magt at springe fra den ene isflage til den anden i det socialistiske tøbruds rivende malstrøm.

Statsministeren talte om at yde Kreml hjælp for ikke at isolere Sovjet. Tyskland har allerede betalt 45 mia. kr., EF 15 mia. kr. til Kreml for at løskøbe det østtyske gidsel ud af Sovjets klør. Så meget kostede det hidtil at få den sovjetiske gøgeunge ud af det miljømæssigt ruinerede Østtyskland, og regningen bliver mange titals milliarder mere for at redde socialismen. Det er altså det kapitalistiske Vesten, der må betale denne rædselsfulde pris, efter at Østeuropas menneskemasser har lidt under den i så mange år.

Men der er dog nogle paradokser, som jeg stadig væk må påpege. For mens man påstår at

glædes over Berlinmurens fjernelse, jubler man over Nelson Mandelas knytnæve og kærlighedsytringer til resten af verdens storgangstere, dem, der stadig væk er tilbage fra Bresjnevtiden, nemlig Gaddafi, Arafat og Castro, og der er trods alt ikke megen konsekvens heller dér i vore venstreorienteredes verdensbillede. Men lad os borgerlige passe på, at vi ikke adopterer det.

Afrikas 3. verden reddes ikke af dansk ulandshjælp, men kun af den sydafrikanske økonomi som lokomotiv. Hvis vi ønsker at undgå at isolere Sovjet, og hvis vi ønsker at hjælpe den sovjetiske økonomi, har vi ligeledes en pligt til at hjælpe Sydafrikas økonomi til at frelse resten af Afrika. Det bliver nok næppe en dansk korvet, selv om den hjælper, men hellere en kombination af USA's teknologi og Israels militære slagkraft, der gør det af med den sindsyge araber Saddam Husseins aggressioner mod sine nabolande.

Jeg håber, at Vestens afhængighed af det demokratiske Israel til at bevare vore livsværdier i Midtøsten og i verden som helhed og at holde Islams verdensomspændende ambitioner i skak gør vore medier mere hensynsfulde mod Israels forsøg i fremtiden på at løse palæstinenernes problemer. Saddams besættelse af Kuwait burde øge vor forståelse for jødernes risikofyldte tilværelse blandt så stridslystne naboer, som de har.

Men disse daglige opgaver påhviler borgerlige politikere og mennesker, fordi de venstreorienterede nemlig er i fuld gang med at omgruppere sig efter nederlaget i samtlige socialistiske lande lige fra Sibirien til Nicaragua. Den store del af den danske befolkning lever på samme måde som vi andre skandinaver af de socialistiske goder, som overføres via statskassen og produceres af andre end dem selv. Derfor bliver socialismen lige så vanskelig at udrydde som selve arvesynden, for som bekendt går grænsen mellem godt og ondt midt gennem menneskets hjerte og ikke langs med landegrænser eller folkeslag.

Det farligste frontafsnit – vil jeg påvise her til slut i min tale – er at overlade de venstreorienterede hele miljøsagen. Selv om samtlige dommedagsprofetier om overbefolkning, ressourceopbrug, isvinter og atomdød er bevidst bedrag, så prøver Gulags forhenværende undskyldere nu at tilvriste sig eneret på miljøkon-